

Izhaja:
vsako sredo zjutraj.
Stane za celo leto 15 L.
> pol leta 8 »
> četrti leta 4 »
Za inozemstvo celo leto lir 40.
Na naročila brez dopolne naročnine se ne moremo ozirati.
Odgovorni urednik: Polde Kemperle.

GORIŠKA STRAŽA

Št. 65

V Gorici, v sredo 3. novembra 1926

Leto 1A

Ne frankirana pisma se ne sprejemajo. Oglasi se računajo po dogovoru in se plačajo v naprej. List izdala konsorcij »GORIŠKE STRAŽE«. Tisk Katoliške tiskarne v Gorici, Riva Piazzuola št. 18.
Uprava in uredništvo: ulica Mameli št. 5, — (prej Scuole). —
Telef. int. št. 308.

Črna ura.

Ko pišemo te vrste, pada zunaj dež in vode zopet naraščajo ter ogrožajo naše domove. Z grozo in obupom gledajo naši ljudje v bodočnost. »Kaj bo, kaj bo?« je težka misel, ki jih tlači z dneva v dan, s tedna v teden. Pisali smo o tej grozoti že pred dobrim mesecem, toda predno smo dokončali prva poročila, je naraslo in razdivjano vodovje povzročilo že nešteta nova opustošenja in razdejanja. In tudi danes, ko v tem morečem razpoloženju gledamo proti nebu, ki je zastrto s temnimi, grozečimi oblaki, še ne vidimo nikakega konca nepopisljivi nesreči, ki z vso kruto tjo razbrzdanih naravnih sil uničuje našo zemljo. Zdi se, kakor da se je mračno neurje zaklelo da vprospasti našo že itak skromno in borno domačijo. Kmalu ne bomo imeli v naših krajih nobene porabne ceste, nobenega mostu in na stotine porušenih in odnešenih poslopij. Komaj so začeli domačini in deloma tudi oblastva s hvalevredno žilavostjo popravljati razdejanja, ki so jih prizadele prve povodnji, že so prihrumeli nad nas novi nalivi in povečali prvo, večmiljonsko škodo v neprecenljivo nesrečo, ki bo pahnila zlasti naše podeželsko prebivalstvo v revščino in glad.

Besede o revščini in gladi, katere smo zapisali, so žalostne in morajo vsakega čutečega človeka globoko zaredeti, toda žalibog niso nič pretirane. Razdejanja in opustošenja, ki so jih vtrpeli v teh tednih zlasti naši hribovski in vipavski kraji, so tako silna, da ogrožajo celotni promet. Neštetim posestnikom so bili odplavljeni ali skvarjeni vsi poljski pridečki. Kmet, ki je večinoma že spravil domov revne sadove več-

mesečnega znoja in truda, je ob nje: poplav mu je zasula kleti, odnesla shrambe in zasula njive, na katerih so zoreli še zadnji zaostali jesenski sadeži. Poleg tega je vodovje mnogokje odneslo toliko krme, da posestniki nikakor ne bodo mogli preživiti svoje živine. Primorani bodo prodati je pod ceno ali jo pa doma poklati. Še težja nevarnost preti ljudstvu vsled vničena prometnih zvez. So kraji, kamor ni mogoče ničesar dovoziti in tudi ne popraviti ruševin, ki jih je pustilo grozno nalivje. Tudi ogromne škode, ki so zadele ponekod, zlasti v Idriji in okolici, trgovine, katere so zalagale občinstvo z najpotrebnejšim, so tako občutne, da bo njihovo poslovanje oteženo in bodo odjemalci vsled tega trpeli. Če pomislimo še na skrčeno kupovalno možnost našega ljudstva, ki je že itak komaj životarilo in se bo sedaj po tej nesreči še težje vzdrževalo, potem mora biti opravičenost naše trditve vsakomur jasna: lakota in najsiromajnejše pomanjkanje sta na pohodu.

Pozivamo zato ponovno vsa ministrstva in druga oblastva, da priskočijo naši deželi z vso plemenitostjo in širokogrudnostjo na pomoč. Malenkostne trenutne podpore, odvisi davkov in druge, slične naklonitve so samo kapljica v morje. Kadar se človek potaplja, mu ne zadostuje vejica, temveč rabi krepko oporo. Take življenske opore mora biti deležno tudi naše ljudstvo v tej črni uri. Uverjeni smo, da se bodo vsa merodajna mesta zavedala te svete dolžnosti ter z vso resnobo vzela v roke ne samo pravo vseh javnih naprav, temveč tudi pomoč našemu tako preizkušnemu ljudstvu.

Kaj se godi po svetu?

Četrty napad na prvega ministra.

Lanska obletnica zmage ob Piavi, sedmi april letošnjega leta, 11. september in 28. oktober, to so štirje dnevi, ki bodo močno zapisani v zgodovini italijanskega fašizma. Na te dneve so se dvignile zločinske roke proti vodji fašizma Benitu Mussoliniju in hotele v njem zadeti ves fašizem v srce. Tajni nasprotniki tega novega političnega gibanja povojne Italije so štirikrat hoteli zadeti osebo ministrskega predsednika, a še zmeraj je bil cilj zgrešen. In mi pravimo hvala Bogu, ker ne vemo, kako bi se sicer izlilo ogorčenje, ki bi lahko pokopalo apeninski polotok v valovih krvi in razdejanja. Ne bili bi zadeti samo krivi, padale bi tudi žrtve nedolžnih. Zato govorimo še enkrat vsem, ki bi skušali naša mnenja o priliki četrtega napada na Mussolinija potvarjati, da kot ljudje, ki držimo nekaj na naša krščanska in človečanska načela, obsojamo sleherni tak poskus kot se je dogodil 28. oktobra v Bologni. Toda preidimo k pripovedovanju samemu.

Slavnostni dnevi v Bologni.

Letošnjo obletnico pohoda na Rim je hotel Mussolini obhajati v Bologni. Tam so se že mesece prej pripravljali na te slavnostne dneve. V sporodu je bilo več točk. Sredi mesta se dviga mogočna palača ta-

ko zvanj »Littoriale«. V palači so najrazličnejši sportni, društveni, veselični prostori itd. Ta mogočna stavba je bila v Mussolinijevi navzočnosti otvorjena. Že ob osmih zjutraj so se postavljale v red čete armade, mornarjev in miličnikov; vseh skupaj kakih 25.000. Ogromna množica ljudstva pa je valovila po notranjih prostorih »Littoriale« in čakala na prihod vodje. Ob devetih in pol so zatrobile trombe in na krasnem arabskem žrebcu se je približal Mussolini obdan od najvišjih fašistovskih dostojnikov. Oblečen je bil v uniformo »častnega fašistovskega korporala«. Okrog vratu mu je visela ovratnica najvišjega italijanskega odlikovanja re: da Anuncijate, ki daje odlikovancu pravico, da nazivlje kralja z imenom »bratranec«; čez prsi se mu je pa vil trak reda sv. Mavricija in malteških vitezov. Na vžebočenih prsih pa so se svetile še tri druge svetinje.

Brž po prihodu spet zadoni tromba in Mussolini prične govoriti. Ljudstvo je bilo, tako se bere v poročilih, kar iz sebe od samega navdušenja. Po govoru se je pričelo branje odloka o odlikovanjih vojakov in miličnikov, ki so se posebno izkazali. Mussolini je osebno pripeljal odlikovanja. Med odlikovanci sta tudi glavni fašistovski tajnik Turati in državni podtajnik Suardo.

Po tem obredu je vodja zajahal žrebca in jezdil na čelu vseh oddelkov na trg Zmage, kjer so mimo njega in njegovega štaba vsi defilirali.

Po dveurnem mimohodu je šel obiskat Mussolini prefekturo, ob enih pa sedež fašja, kjer je bilo skuhano kosilo. Po kosilu so šli vsi skupaj v vojašnico miličnikov, kjer so odkrili žrtvenik padlim kolonjskim fašistom. Odtod so krenili na dvorišče prefektove palače, kjer so v četverokotu stali alpinci. Po kratkem nagovoru nanje je obkrožilo Mussolinija ščebetanje mladih šolskih deklic, ki so mu ponujale sveže šopke. Med njimi se je precej časa pomudil, nato pa je odhitel v gimnazijsko palačo. Tu se je otvorilo 15. zborovanje italijanske zveze za povzdigo znanosti. Zbrane so bile učene glave, med njimi tudi bolonjski kardinal, ki so poslušale znanstvena predavanja.

Zatem se je Mussolini vsedel v avtomobil, ki ga je imel prepeljati na postajo. Predno je pa do tja prispel, se je zgodilo nekaj, o čemer govori naslednji odstavek.

Napad.

Iz gimnazija se je odpeljal ministrski predsednik ob polšestih v odprtem avtomobilu, ki ga je krmaril poslanec Arpinati, po ulici Rizzoli na postajo. Pri Mussoliniju je sedel bolonjski župan Puppini, spredaj državni podtajnik Grandi.

Na oglu ulice Rizzoli in Neodvisnosti je avto vozil bolj počasi, ker so se menda neki konji splašili in ker je bilo treba obračati. V tem hipu počil strel iz revolverja. Ob cesti par korakov od avtomobila je stala majhna postava in merila drugič proti predsedniku. Kar naenkrat pa začno tam okoli gomazeti človeška trupla drugo na drugem in živa kopica se je valjala po tleh.

Vodja je ukazal brž po prvem strelu avto ustaviti, vstal je pokoncu in zavpil z močnim glasom: »Zdaj pa mir, nihče naj ne izgubi glave.«

Krogla ga ni zadela; šla pa je tik mimo prsi tako, da je prestrelila trak reda sv. Mavricija in jopič ter šla skozi rokav na levi sedečega župana in je obtičala v steno voza. Hladnokrvno kot da bi se nič ne bilo zgodilo je ukazal vodja pognati naprej na postajo. Tu se je prav mirno razgovarjal s častniki in se nato odpeljal z družino v Forlì v svojo vilo. V krogu svojih domačih se je popolnoma umiril in začel igrati na svojo priljubljeno violino, ki jo ima še izza svojih učiteljskih časov.

Napadalec.

Brž ko je hotel mladi napadalec drugič sprožiti, plane nanj neki orožniški podčastnik iz Trsta in ga podere na tla. Čez par sekund je zamotana na cestnem tlaku cela kopica ljudi, ki bijejo in mahajo krog sebe kot iz uma. Kri teče; precej je ranjenih, ker se ne vpravzaprav, kdo je napadalec. Ko odstopijo nekateri, izvlečejo orožniki eno truplo vse razmesarjeno in pomečkano in je odneso na kvesturo. Trupla ni mogoče spoznati, tako je zmečkano. Policija pride, išče, a ne dobi nikakega sledu. Skozi okna že donijo mogočni vzkliki, da je vodja ostal neranjen.

Ob polnoči stopi pred policiskega komisarja tiskarnar Mamolo Zamboni in javi, da išče svojega sina Antea, ki ga pogreša družina že par

dni. Ko govori nesrečni oče z uradnikom, mu splavajo oči na oder, kjer leži ono truplo. Ojoj, oče spozna v truplu — svojega sina Antea. Kvestor je očeta pridržal in poslal kamijon še po druge člane napadalečeve družine: mater, sestro, brata in neke sorodnike. Stanovanje in tiskarno Zambonijevih pa zastražijo močni oddelki orožnikov.

Kdo je napadalec? Več prič je videlo majhnega fanta, ki je meril z revolverjem na predsednikov avto. Bil je v črni sraciji in dolgih hlačah. Ta je Anteo Zamboni, 16 let star, sin omenjenega tiskarnarja, častivrednega meščana bolonjskega, o komur ne bi nihče nič sumil. Sin Anteo je bil celo nekaj časa v fašistovski mladinski organizaciji. Bil pa je slabo nadarjen in je opravljal v očetovi tiskarni nižje posle. Sam od sebe prav gotovo ni prišel na misel, da bi streljal na predsednika. Morali so ga naščuvati gotovi ljudje. Neke priče hočejo celo vedeti, da je v trenutku atentata stal poleg fanta elegantno oblečen gospod, ki je pa izginil kot duh, ko so se vrgli na dečka. Policija bo morala napeti svoje moči, da bo odkrila tajne spletke Mussolinijevih in fašistovskih sovražnikov.

Po atentatu.

Po bliskovo se je razširila vest, da so skušali vodjo fašizma ubiti. Govorile so se najbolj neverjetne reči.

Kralj je dobil prvo vest o napadu od Mussolinija samega. Koj nato mu je častital. Za kraljevo častitko so deževala pisma na Mussolinija od vseh strani.

Množice po vseh mestih so pa dajale duška svojemu veselju z obhodi in vzklikanjem. Oblastva so se, ker poznajo vodjevo voljo, naj se ohranita red in mir, pošteno trudila, da bi do izgredov ne prišlo. Toda pri takih dneh kaj radi neodgovorni elementi pod krinko fašizma ribarijo v kalnem in zasledujejo svoje posebne namene. Fašizem sam se takih ljudi, ki so mu v sramoto, otesa.

Novi ukrepi.

Komaj se je poleglo prvo množično razburjenje, so šla oblastva na delo. V petek se zbere ministrski svet, ponoči pa veliki zbor fašistovskega vodstva. Tam bodo govorili o razpustu opozicionalnih strank, o zatretju opozicionalnega tiska in o reviziji imenikov o članih fašistovske stranke. Prefektje raznih pokrajin so že ustavili opozicionalne liste. V Milanu so ustavljeni socialistični »Avanti« in komunistični »Unità«; v Turinu znana »Stampa«, ki je izhajala že 60 let; v Benetkah ne sme več izhajati tudi v Gorici poznani »Gazzettino«. Drugod je pa še cela kopa listov morala prenehati.

Zastopnik »Goriške Straže« je bil tudi pozvan na goriško kvesturo, kjer so mu javili, da velja za ta list, ki ne spada med opozicionalna glasila, predhodna cenzura. »Stražo« je torej treba pred tiskanjem nesti v pregled na kvesturo.

In če ob koncu tega sestavka povemo še enkrat prav skromno naše stališče, moramo slovesno izjaviti, da Slovenci in Hrvatje v mejah italijanskega kraljestva spoštujejo vladavino in njene zakonite predstavnike. Če pa stavijo kot državljani z enakimi pravicami in enakimi dolžnostmi svoje zahteve, to pač ne pomeni nasprotovanja vladi, še manj pa kralju in državi!

DNEVNE VESTI.

Bravcem in prijateljem.

Vsled državnih in cerkvenih praznikov v tem tednu je izšla našnja številka le na šestih straneh.

Obenem pa javljamo vsem našim zvestim prijateljem, da bo od prihodnjega tedna dalje izhajala »Straža« zopet dvakrat v tednu. In končno še nekaj. Vemo, da je skoraj težko prositi sedaj v teh težkih dneh, ko so naše ljudstvo hudo udarile vremenske neizgovarjane, a vendar to storimo v svesti si, da ljubljene lista naše ljudstvo ne zapusti in mu pomaga. Torej: dajte, kjer se niste za sklad »Goriške Straže«. Če ne morete dosti, pa malo, vsak vinar je dobrodošel in hvaležno sprejet. Pohitite, ker bi radi do novega leta sklad za enkrat zaključili.

Škofijski odbor za Alojzijevo proslavo.

Razposlali smo vsem oč. duhovnijskim uradom življenjsko pravilo, pod katerega naj se podpišejo oni mladeniči, ki se obvežejo, da bodo to pravilo izvrševali. — Pola stane 1 liro. Prosimo pozornosti, da se pole ne zmečkajo ali pomažejo. Ostala navodila smo že poslali gg. dekanom.

Nove povodnji in naša pota.

V soboto ponoči je divjalo strahovito neurje po vsej Sloveniji. Sava je spet razlila svoje kalne valove in odnašala mostove, hiše, živino. Posebno je trpela blejska okolica. Pa tudi v Ljubljani je vihar z dežjem grozno divjal.

Po baški in idrijski dolini na naši strani so se tudi elementi raztogotili. Bača in Idrija sta močno narasli. Butajo ob bregove in jih spodjedajo. Najhujšo škodo pa prizadevajo posestnikom ponovni usedi. Svet je že vsled obile moče tako razmešan kot testo. — Škoda pa še od prejšnjih povodnji ni nič opravljena. Glavna cesta iz Sv. Lucije na Podmelec, Hudajužno in Podbrdo je popolnoma uničena. Na šestih mestih je zasuta ali pa spodjedena, da na kak promet z vozovi kamoli še z avtomobili niti misliti ni. Brž onkraj slikovitega mostu pred svetolucijsko postajo nad spomenikom XV. avstrijskega armadnega zbora grozi kar velikanška masa razmešanega ilovnatnega brega, da bo zbornela na državno cesto in jo pokopala. Že zdaj ni varno tam mimo, ker vsak čas odpade s prevese kepa blata ali kamenja. Čudimo se, da si oblastva ne ogledajo takih ogroženih mest. O poteh na Št. Viško gorsko planoto in ponikovsko pa niti ne govorimo ne. Prepuščene so kar ljubemu Bogu, da jih s prvim spomladanskim solncem strdi in ustavi potoke, ki zdaj derejo po njih. In taka slika se nudi povsod. Ljudje se samo sprašujejo, kdo mora nositi brigo za ceste in pota.

»Goriška Pratika«.

Letošnja »Goriška Pratika« se že tiska. Bo prav zanimiva in lepa. Poleg podučnega branja bo cela vrsta podučnih migljajev za dom in gospodinjo. Nepotrebne praterske navlake ne bo kar nič. Tak lep dar bo poklonila »Goriška Straža« svojim zvestim prijateljem.

Popravek.

Naš dopis o nesreči pri sv. Kržu Vipavskem popravljamo v toliko, da ponesrečeni se ne piše za Valiča, marveč je Štor Franc.

Uredništvo.

Občinske takse.

Županstvo goriške občine razglašajo, da so pri računovodskem oddelku razgrnjeni od 1. do 15. novembra seznama o občinskih davkih na pse, klavirje in biljarde za l. 1927.

Kdor hoče vložiti priziv, mora to storiti na kolekovanem papirju za 2 liri tekom 20 dni.

Razglas.

V mestni hiši je razglas o petih prostih mestih pri radiotelegrafskem zavodu »Eletra« v Genovi.

Zavod za pospeševanje trgovine in obrti

opozarja, da si vsi, ki se namerjajo podvreči izpitom za instalaterje parnih peči, lahko ogledajo tozadeven oglas v ulici Morelli 37.

Sneg.

Zima se bliža. Na Češkem še hitreje kot pri nas. V sudetskih gorah je zapadlo toliko snega, da so se kar trije vlaki ustavili.

Poincare in nemščina.

Pred kratkim je francoski ministrski predsednik Poincare obiskal nemško Alzacijo. Ko je prišel nazaj v Pariz je napisal pismo višjemu šolskemu svetu v Štrasburgu, naj se zopet uvede v vseh šolah nemščina, ki je bila dotlej iz teh šol pregnana.

Pojav čiščenja.

V Milanu izhaja letos tednik »Il Torchio« (vijak), ki nosi podnaslov »Giornale dei giornalisti« (list za časnike). List je pisan v strogem fašistovskem duhu. Njegov glavni urednik Gorrieri si je nadel nalogo, da časnikarstvo v Italiji očisti vseh peg. Med drugim je začel čistiti tudi pri znanem milanskem dnevniku »Corriere della Sera«, ki je po odhodu senatorja Albertinija postal iz opozicionalnega lista fašistovsko glasilo. Kakor se zdi pa »Corriere« ni še zadosti pravoveren. V »Vijaku« napada Gorrieri ravnatelja »Corriereja« Ugo Ojettija in mu očita, da krije s svojim imenom nekatere urednike, ki so znani protifašisti in so že pod Albertinijem bili pri listu. Odprto pismo končuje tako: »In vi, g. ravnatelj (namreč Ojetti) ali veste, da ne govorimo za nas. Marveč za številne naše prijatelje, ki vsak dan trkajo na naša vrata in sprašujejo: Ni še nič?«

Ne, dragi prijatelji, ne. Povejte to vašim nežnim otročičem, ki vas prosijo kruha. Ne, ni še mesta za vaše pošteno delo. Protifašisti od včeraj in lažifašisti od danes jedo namesto vas. — Zadnje besede so resnične.

Manjšinski institut.

Na juridični fakulteti dunajske univerze so ustanovili institut za proučevanje položaja o narodnih manjšinah. Studentje si bodo lahko pridobili tudi doktorsko čast s študijem manjšinskih vprašanj. Razume se pa samo ob sebi, da se bodo Dunajčanje bolj brigali za nemške manjšine kot za druge. Drugi pa, čeprav imajo več manjšin, pa nimajo najbrž ne volje ne smisla za svoje manjšine.

Čudna tatvina.

Iz Amerike so poslali v Oslo na Norveškem 200 zabojev napolnjenih z dragimi instrumenti in napravami, ki jih je rabila letošnja ekspedicija. Ko so zaboje odprli, so našli le slamo in papir. Zlikovce iščejo, pa jih ne najdejo. Manjka tudi dosti dragocenih zapiskov Nobilovih in Amundsenovih.

Kitajski škofje.

28. oktobra je papež posvetil šest kitajskih škofov domačinov. Ti so prvi škofje Kitajci, ki bodo sami vodili kitajske misijone. Vatikan je na to polagal posebno skrb, ker vedno uči, da se mora božja beseda v materinščini oznanjati, če naj v človeška srca prodre.

Zdravo mesto.

Velja, da je zlata Praga zelo zdravo mesto. Zato se njeno prebivalstvo precej množi. Pri zadnjem ljudskem štetju l. 1921. so našli 657.000 prebivalcev, letos pa že 725.000. Na vsakih 100 kar 13 več.

Nova monarhija?

Bukareški list »Adeverul« nekaj piše o dogovorih med Ogrin in Rumuni za skupno monarhijo. Ogrom in njih sosedu se pa silno mudi za kraljevsko krono.

Vsem je zmešala glave.

Listi vse mogoče ugibljejo, kaj išče rumunska kraljica po Ameriki. Eni trde, da je šla iskat posojila za svojo državo, drugi pravijo o dosti milijonih dolarjev, ker je dala pohvalo neki ameriški tovarni toaletnega mila. Navsezadnje se pa bere, da se je rumunski kralj kar razjezil in ukazal poklicati svojo ženo domov.

Poljaki hočejo kralja.

Maršal Jože Pilsudski, ki vlada Poljsko, je obrnil zastavo. Prej je bil navdušen socialdemokrat. Kar naenkrat se je pa približal poljskemu plemstvu in monarhističnim strankam. Te že itak ves čas godrnjajo, ker ni kralja kot je bil v starih poljskih časih. Govori se že o kandidatih za prestol. Dva sta kneza: Radziwil in Poniatowski, tretji je pa — Pilsudski sam. Pa tudi, če bosta prva dva sedla na prestol, bo le maršal imel prvo besedo.

Zborovanje v Moskvi.

26. oktobra zvečer je Rykov otvoril XV. zborovanje ruske komunistične stranke. V 37-članski odbor ni bil poklican niti en sam član opozicije. Ta danes ne pomeni nič več. Skrivaj pa še ruje. Zanimivo je tudi Buharinovo poročilo o mednarodnem položaju. Dejal je, da dobiva kapitalistični svet od treh strani hude sunke. Iz boljševiške Rusije same, od angleškega premogarskega štrajka in iz Kitajske, ki se otresa tujcev z zapada.

Nov belgijski denar.

V Belgiji bodo vpeljali novo denarno enoto. Imenovala se bo »belga« in bo vredna 5 sedanjih francov.

Novi zvonovi v Vel. Žabljak.

Po prizadevanju preč. g. župnika Kragelja in bivšega gosp. župana Štokeljca so dobili v Vel. Žabljah minule božične praznike nove zvonove. Nabavili so si jih vrli Žabeljci sami in sicer mnogo večje kot so bili prejšnji. V samonabavi pa je — kot kaže zgodovina naših novih povojnih zvonov — že neka gotovost boljšega uspeha. In žabeljsko zvonilo je kot izdelek lahkega težnega sistema dobro, bilo bi pa celo prav dobro, če bi srednji zvon ne zaostajal v dobroti za tovarišema. Kaj more biti temu vzrok? Nečistost bakra in cina ne, njiu neprava zmes ne, nezadostno razgretje, mešanje in čiščenje zvonovine tudi ne; saj je bil vsega tega srednji zvon v isti meri deležen kot tovarišja. Ni torej drugega kot kak malenkosten pogrešek pri montiranju oblike.

Dobroto žabeljskih zvonov izpričujejo ta-le dejstva: 1. Intervali zvonov (e¹, fis¹, gis¹) so natančno zadeti, 2. Glavni brenčalni glas so glaša popolnoma z udarnim glasom, kar se žal redkokdaj nahaja; 3. Podkrilni glas je čista oktava h glavnemu glasu, kar daje glasu zvoná zadovoljivo podlago. Le mala nadkrilna terca ni prav čista: pri večjih dveh zvonovih previsoka, pri malem prenizka. Glasovna pomanjkljivost srednjega zvoná mora torej tihati v disharmoniji višjih alikvotnih glasov.

Liv je — kot navadno pri Broilju — prav lep, brez kake korekture. Brenčanje traja dobro minuto. Teža zvonov ne presega 3% normalne teže Broiljevih zvonov, kar je pri njem redka prikazen.

Glede pravilne natančnosti obsestev zvonov tudi v Žabljah ne dovoljuje. G. montér dobi pri cerkv. oskrbništvu napisane potrebne podatke za odpravo.

Cerkovnikova skrb ali bolje ne-skrb za zvonove pa ozlovoljuje. Onečiščenje zvonov z mazilom, kapljajočim iz ležišč osi, cviljenje kembeljevih obesil med zvonjenjem ga hudo obtožuje. Izgovarjanje na slabo plačo je ničevo. Bolj možko bi bilo prositi poviška ali pa izjaviti: Z Bogom, gospodje! Išcite si drugega! — Ivan Mercina, kn. nadškof. kolavdator cerkvenih zvonov.

Iz širokega sveta.

Poroka v Vatikanu.

V soboto je v Vatikanu poročil papež Pij XI. svojo nečakinjo grafico Marijo Lujizo Ratti z markizom Edvardom Persichetti Ugolini, legacijskim svetnikom pri vatikanskem poslanstvu republike Nikaragua. Poroka se je izvršila prav s kraljevskim sijajem. Sam papež je imel poročne obrede; nato je maševal in novoporočenca obhajal.

Po cerkvenih obredih je bila pripravljena ženitvanjska pojedina v prestolni dvorani. Za sv. očeta je bila posebej pripravljena pod zlatim baldahinom miza, kjer je sam obedoval. Tako določa obred. Nižje doli je pa bilo pripravljeno za 11 oseb. Pri pojedini so rabili samo dragocene posode, ki so sicer zaklenjene po muzejih. V bližnji dvorani je pa bilo ženitvanjsko kosilo za ostale visoke povabljenca, okoli 80 po številu. Ko sta novoporočenca popoldne še pomolila na grobu sv. Petra, sta bila še enkrat pri stricu sv. očetu, nato sta šla na poročno potovanje v Pariz in Madrid.

Osramočeni minister.

Boljševiški prosvetni minister Lunačarskij se strašno žene za brezverstvo. Po raznih shodih dokazuje, da Boga ni in da je vse ustvaril le človeški razum. Nekoč je dokazoval pri klavirju, da tu ni nič duhovnega, vsa glasba izvira le od raznih gibov človeškega telesa, ki lahko klavir razstavi na posamezne dele in ga zopet sestavi. Eden izmed navzočih pa zavrne ministra: »Pa pokličite kirurga, naj raztelesi Vaše truplo in je spet sestavi!« Lunačarskij je obmolnil.

Izumirajoči rod.

Na zapadni obali Mehike je majhen otok. Tam je že izza odkritij živel divji rod Indijancev ljudožcev. K tem hrabrim in skrajno divjim sinovom pragozdov in valovov se ni upal nihče približati, niti misijonarji ne, ker so vsakogar brž spekli in pojedli. Še pred par leti so ti divjaki požrli dva mornarja. Zdaj pa se sliši, da so divji otočani postali popolnoma mirni. Ko so prišli k njim vojaki in misijonarji, so našli le še 125 ljudi, vse krotke in mirne, a slabotne in bolne. Kaj je močni rod upropastilo, bo uganka narave.

Pevčeva pot.

Par dni je odkar je umrl v Monakovem eden najboljših nemških opernih pevcev dr. Alfred de Bary. O dveh strani in dvorov je dobival ljubljeni pevec časti in priznanja. L. 1918. pa je nenadoma oslepel in je moral oder pustiti. Že od tedaj se je oslepel pevec bavil s sv. pisman in premišljevanjem o krščanstvu. L. 1922. mu je pa še zvesta soproga umrla. Brž po smrti svoje edine opore je Bary vstopil v bogoslovje. Končal je popolnoma bogoslovne nauke, kar ga zadene mrvtvoud. Zadnja želja prej slavnega pevca, zdaj skromnega duhovnika je bila, da ga pokopljejo v mašniški obleki.

Ženski mornar.

Prvo žensko so imenovali za mornariškega častnika. To je lepa gospodična Čičerinova, ki je postala častnik na neki ruski ladji.

Pravilno postopanje.

Kdo ne pozna Alzacije in Lorene! To sta dve deželi, ki ležita med francoskim narodom in med nemškimi narodom. Alzacija in Lorena sta čudni deželi. Velika večina prebivalstva govori »alzaško narečje«, nemščino, močno pomešano s francoskimi besedami. Toda prebivalci so francoskega mišljenja, ljubijo Francijo, ne marajo za Nemčijo. Dežela je zelo bogata; redi jo močna industrija; ima velike rudnike, kjer kopljejo železo in premog.

Za to obmejno deželo so se Nemci in Francozi tepli cela stoletja. Do leta 1870. so jo držali Francozi v pesteh. Ko pa so zmogovite vojske nemških knezov leta 1870. potolkle francoskega cesarja Napoleona III. in so prodrle do srca Francije — do Pariza — je morala Francija ob sklepu miru izročiti Alzacijo in Loreno Nemčiji. Skoro pedeset let so v teh deželah vladali pruski uradniki, ki so z nasiljem hoteli zbrisati z obličja te zemlje vsako znamenje francoskega duha in francoske kulture. Zatrli so vse francoske šole. Izganjali so svojemu narodu vdane Alzaciane. Toda alzaško ljudstvo ni popustilo. Ostalo je zvesto svoji pravi domovini, Franciji in je neprestano zahtevalo, naj da Nemčija alzaški deželi samostojnost in samoodločbo.

Ko so leta 1918. vkorakale francoske čete v Alzacijo, jih je ljudstvo sprejelo kakor prave rešnike. Kako tudi ne! Pol stoletja je dežela ječala pod pruskim jarmom. Pedeset let je ljudstvo upalo, da bo prišel čas, ko bo na svoji zemlji svoj gospod. Zdaj so prišli francoski rešniki in so osvobodili deželo in so —

zaprli vse nemške šole;
in so začeli preganjati domače alzaško narečje iz šol, sodnij, uradov, iz vsega javnega življenja;
in so počeli pritiskati domače ljudi ob steno in urivati na vsa vozila mesta ljudi iz stare Francije;
in so jeli rušiti katoliško šolstvo v Alzaciji in so zadeli katoliško Alzacijo v srce.

Zdaj se je vzdignila vsa Alzacija in Lorena proti Parizu, proti centralizmu, proti slepim državnikom in je na ves glas in iz vse moči zavpila:

Prišli ste, da nas osvobodite! Mi ljubimo Francijo, mi smo zanjo trpeli! Toda naša ljubezen do velike francoske domovine ne terja, da bi ubili v svojih srcih ljubezen do svoje male alzaške domovine! Zato zahtevamo, da ostanejo vse dobrine, ki jih je alzaška domovina ustvarila, nedotaknjene. Zahtevamo, naj naš alzaški jezik ima domovinsko pravico v Alzaciji. Zahtevamo za katoliške otroke katoliško šolo! Hočemo, naj Alzacijo vlada alzaško ljudstvo samo — ker tako se bo tudi čutilo svobodno in

srečno in bo branilo Francijo do zadnje kaplje krvi.

Francoske vlade so bile gluhe. Sedem let niso hoteli slišati zahtev Alzacije in Lorene. Razburjenje alzaškega ljudstva je rastlo. V pariški parlament je Alzacija poslala samo take poslance, ki zastopajo program, da mora dobiti Alzacija Lorena široko avtonomijo z alzaškim deželnim jezikom. Ko je vlada videla, da se dežela ne ukloni, je začela premišljati, kako bi to zvesto ljudstvo zadovoljila.

Letos pa je francoska vlada prišla do spoznanja, da tako ne gre naprej. Alzaška manjšina hoče živeti, se noče pofrancoziti. Ministerski predsednik Poankaré, najhujši nacionalist, a dalekoviden državnik — je v septembru prepotoval Alzacijo. Hodil je od vasi do vasi,

od mesta do mesta — in poslušal želje prebivalcev, ki so smeli prosti in brez strahu govoriti. Ko se je vrnil v Pariz, je Poankaré izdal sledečo okrožnico:

»V vseh krajih, kjer se govori alzaško narečje, se mora pouk v ljudskih šolah vršiti v nemškem in francoskem jeziku. Šole se morajo tako urediti, da bo vsak učenec, ko dokonča ljudsko šolo, znal govoriti in pisati nemški in francoski jezik.« S tem ukazom je nacionalistična Francija otvorila novo politična doba v Alzaciji — Loreni, začela je novo šolsko politiko, ki sledi zahtevam ljudstva. Francoski državniki so spoznali, da je najboljša manjšinska politika — tista politika, ki spoštuje jezik in zahteve ljudstva.

Kaj je novega na deželi?

Št. Maver.

Naša vasica bo zopet prišla do svoje stalne službe božje. Po prizadevanju naših cerk. ključarjev je bil naprošen veleč. g. Koršič iz Solkana ki je obljubil, da bo hodil k nam opravljat sv. mašo. Ljudstvo mu je zato zelo hvaležno. — Pa še nekaj je treba omeniti. Med našo mladežjo se je zelo razpasla grda navada, da nastavljajo limanice za ptiče. Starejši naj malo popazijo, da fantalini opuste svojo navado.

Brje.

Naša novozgrajena cerkev sv. Cirila in Metoda je srečno pod streho. Sedaj bi bilo treba še denarnih sredstev, da se dovršijo notranja in zunanja dela in dokonča zvonik. Upamo, da se bo vse to zgodilo kljub raznim težavam in bo drugo leto za praznik sv. bratov naša nova cerkev svečano blagoslovljena.

Baška dolina.

Naša dolina je vsled zadnjega večnega deževja silno trpela. Bili so v »G. Straži« že tozadevni dopisi, toda ogromne škode, ki smo jih radi zaporednih povodnij morali prenesti in jih bomo še morali občutiti v svojem vsakdanjem delu, so tako težke, da se moramo ponovno javno oglasiti. Naše ceste, naše poti in tudi naše steze so vničene ali pa v takem stanju, da skoro niso prehodne. Naša polja, naši travniki so mnogokje odnešeni ali pa zasuti. Tudi mnoga poslopja in razne druge naprave so močno prizadete in gre škoda, ki je marsikoga zadela, v težke tisočake. Tem nesrečnikom bo samo odpis davkov, četudi za več let, malo pomagal. Treba je izdatnejše podpore. Kar se tiče razrušenih cest, vničenih mostov in drugih opustošenj na javnem premoženju, moramo pa prav resno povedati, da brez pokrajinske ali državne podpore ne bodo nikdar več v prejšnjem svojemu namenu odgovarjajočem stanju. Merodajna oblastva naj storijo

čimprej svojo dolžnost, da ne bo zavladala udi ob državni meji revščina in puščoba, ki za nobenega tujca ne bo nič vzgledna, za domačine pa ne spodbudna.

Nabrežina.

Nekaj o pevskih razmerah. — Naša vas je nekaj slovela, primereno s tedanjimi razmerami, po svojem splošnem kulturnem življenju. Bila so to različna društva (pevska, dramska, tamburaška). Njih delovanje je bilo v polnem razmahu. Ljudje, ki imajo vpogled v tedanjo dobo, izpričajo, da je bilo kulturno snovanje omenjenih društev na visoki stopnji in v posebni meri še petje. Da ne bi prišlo do vojne in konečno do takega položaja, bi zaznamovali na tem polju znatne uspehe. Danes pa, žal, ugotavljamo nasprotno: namesto, da bi sledili dnevi izpopolnjevanja in napredka, sledijo dnevi pojemanja in propadanja. Ali bi se dalo temu pomagati, oziroma ta položaj vsaj omiliti? Moči za enkrat bi že bile, toda kar nam primanjkuje je premalo zanimanja, krepke volje in predvsem vzajemnosti. To so tiste rane, ki bi jih lahko sami zacelili. — Če se nam ne posreči obnoviti pevskega društva, pa vsaj cerkveni zbor bi z novimi elementi veliko pridobil. Imamo ženski naraščajo za cerkveno petje, ki se vadi nad eno leto. So to mlade moči, ki veliko obetajo. Toda fantje, kje so?! Po gostilnah in v kavarni. Znajo tudi oni zapet, pa to ne zasluži imena petje. In še takrat sežejo večkrat po tujem blagu. Gojite milo slovensko petje; širite je doma in drugod ter imetje več smisla za pravo, zdravo razvedrilo, kot pa za veseljačenje, popivanje in ples.

Iz Tolmina.

Naša tolminska fara oddaja že od nekaj po naših gorah svoje kaplane. Tako se je tudi letos zgodilo. Č. g. Ivan Semčič, I. kaplan, je odšel pret. soboto na svojo župnijo Če-

povan. Bil je v Tolminu štiri leta in pol, podučeval je veronauk na ljudskih šolah, na učiteljsku ter se veliko trudil na prosvetnem polju. Č. g. Edko Ferjančič, II. kaplan, naš je tudi zapustil ter odšel za župnega upravitelja na Bukovo, od koder bo upravljal tudi vikarijat Grahovo. G. Ferjančič je bil v Tolminu nad eno leto, upravljal tudi vikarijat Kamno ter je deloval vneto v kat. društvih. — V Tolminu prideta sedaj kot kaplana novomašnika č. g. Premrl France iz Vrhpolja pri Vipavi in g. Peter Šorli iz Grahovega. — Na tuk. gimnazijo in učiteljske pride kot katehet č. g. Franc Spessot, župnik iz Perteole v Furlaniji ter bo ob enem podvodja v Skodnikovem konviktu.

Dne 7. novembra pride v Tolmin naučni minister eksc. Fedele, kjer bo prisostvoval blagoslovljenju temeljnega kamna za novo poslopje tuk. gimnazije. Ob tej priliki se blagoslovi zastava za tolm. Balile, se otvori italijanska ljudska knjižnica in šolska razstava. K sprejemu ministra bodo vabljeni učitelstvo, župani in vsa italijanska društva.

Goče.

Velik udarec je zadel Malikovo hišo v Ložah. Zgubila je v teku dobrega meseca dva gospodarja. Stari gospodar je umrl 17. avgusta v 82. letu in mladi pa 21. septembra v 35 letu. Oče je dolgo hiral, sin pa je sklenil življenje po kratki mučni bolezni, ter zapuščala štiri otročiče. Bila sta dobra moža. Bog potolaži hudo prizadeto družino.

Nad Gočami je stara domača božjepotna cerkev na Obeluncu. Leta 1886. so cerkev vzdignili za poldrug klafter. To delo je izvršil prav mojstersko Mihael Blaško iz Lokavca. Letos se je pa cerkev popolnoma prenovila zunaj in znotraj. Za čas prenavljanja je bil kip Device Marije v župni cerkvi. V nedeljo 17. oktobra smo prenesli kip nazaj v slovesni procesiji. Poleg domačih župljanov jih je bilo mnogo iz sosednih vasi. Dekleta so lepo okrasile kip in cerkev z nebrojnimi vencami, dekleta in deklice so spremljale kip z vencami in šopki lilij. Pred kipom pa je šla dolga vrsta žen z gorečimi svečami. Fantje so postavili lepe slavoloke. Ljudje ne pomnijo še tako lepe slovesnosti. Naj z obelunškega hriba Marija svoj blagoslov razlija po vsej okolici!

Kobjeglava.

Dne 26. 10. 1926 je umrl previden s sv. zakramenti g. Jožef Jazbec iz Tupelč. Bil je moč krščanskega duha in nad vse ljubljen. Dosegel je starost 87 let. Vsi so ga visoko cenili in spoštovali; o tem je pričal veličasten pogreb. Domači pevski zbor pod vodstvom g. Fr. Rudeža mu je zapel žalostinke. Naj ti bo lahka zemlja! Družini naše sožalje!

N. V. Gogol.

Povest o tem, kako se je sprl Ivan Ivanovič z Ivanom Nikiforovičem.

Iz ruščine prevaja I. K.

II.

Bilo je zjutraj v mesecu juliju — ko je ležal Ivan Ivanovič pod strešico. Dan je bil vroč, zrak suh in se je prelival v strujah. Ivan Ivanovič je bil že v mestu, v stajah in na pristavi, se je že razgovarjal z muziki in babami, ki jih je srečaval, odkod, kam, kako in zakaj; strah ga je obšel, vlegel se je, da se odahne. Ko je ležal, je dolgo ogledoval sobe, dvorišče, skedenj, kosa, ki so se lovile po dvorišču in je sam pri sebi mislil: »Gospod, moj Bog, kakšen gospodar sem jaz! Kaj mi še manjka? Perutnina, klanice, skednji, vse koristno, žganje prežgano in neprežgano; v sadnem

vrtu, hruške, češplje: v ogradi mak, zelje, grah... Kaj mi še manjka? Jaz bi rad vedel, kaj mi še manjka?«

Ko si je sam stavil tako globoko zamišljeno vprašanje, se je Ivan Ivanovič zamislil: in med tem, ko so njegove oči iskale nove predmete, so skočile čez plot na dvorišče Ivana Nikiforoviča in se nehote začele ukvarjati z radovednim gledanjem. Suha baba je nosila po vrsti zaležano perilo in ga je razgrinjala na razpeti vrvi, da se prezrači. Skoro je staro monduro z obnošenimi našitki raztegnila na zrak in objela parketsko kofto: vsula se je nato po dvorjansko z grbovimi knofi z odjednim ovratnikom; bele Kazimirove hlače z petnami, katere so včasih napenjali na noge Ivana Nikiforoviča, in ki bi jih sedaj mogli napenjati samo še na njegove prste. Za temi so povsili druge v obliki l. potem kozaški bešmet, katerega je

dal narediti Ivan Nikiforovič pred dvema letoma, ko se je pripravljal, da vstopi v milico in ko je bil že na tem, da si obrije brke. Na koncu se je izobesila tudi špaga, ki je bila podobna čipkam, vrteč se po zraku. Nato so se zavrtle tudi pletice nečesa, ki je bilo podobno kaftanu travno-zelene barve z medenimi gumbi do pet. Izmed pletic se je zablestel telovnik, ki je bil obšit z zlatom in ki je spredaj imel vreček. Telovnik je skoraj skrila pokojne matere stara jopica z žepi, v katere bi lahko vtaknili cele tegiče. Vse to skupaj pomešano je Ivan Ivanovič pazljivo gledal, medtem, ko so žarki solnca objemajoč mestoma plavi ali zeleni rokav, rdeči našitek ali del zlatega kordona ali igraje se na vrvi delali vse nekako nenavadno, kar spominja na vrv, ki jo potegnejo potujoči komedijanti, posebno, ko se tolpa ljudstva namno-

ži, da bi gledali kralja Heroda z zlato krono ali pa Antona, ki pelje kozo. Za ograjo se razlegajo gosli, cigani brenči z rokami po svojih ustnicah mesto pajacota, pa solnce zahaja in sveži hlad južne noči vidno objemlje vedno močnejše sveža pleča in prsi pristavčank.

Hitro je starka prilezla iz drvarnice in vlekla in drsala na sebi staro sedlo z oguljenimi stremenji, z izrezanimi možnjami za pištole in z ročem svetlo rudeče barve z zlatimi obšitki in z medenimi vložki.

»Glej, neumna baba!« je sam pri sebi mislil Ivan Ivanovič: »še samega Ivana Nikiforoviča bo pridrsala, da se bo prezračil!«

In res: Ivan Ivanovič se ni prav nič motil v svojem ugibanju. Čez pet minut je dvignila še nerodno šajtergo Ivana Nikiforoviča, ki je zavzela skoraj polovico dvorišča. Nato je prinesla še kapo in orožje.

Gore nad Idrijo.

Ko so zadnji nalivi po nižinah in ob vodah napravljali ogromno škodo, smo mi hribovci rekli: Hvala Bogu, da smo na hribu! Pred povodnijo smo tu varni. Obiščejo pa nas lahko še druge vremenske prilike! Tako nas je res v noči od petka na soboto — 29. in 30. oktobra — obiskal hud vihar z vso svojo grozoto, ki smo jo mogli natančneje opazovati še le v soboto zjutraj. Po tleh je ležalo vse polno strešne opeke in slame, pobitih šip in polomljenega sadnega drevja. Na pokopališču je vihar odlomil in vrigel po tleh veliki križ in nagnil veliko grobnih spomenikov. Ljudje hite popravljati strehe, da vsaj za silo pokrijejo velikanske odprtine in zavarujejo notranjo opravo in krmo pred dežjem, ki neprestano lije.

Mlinsko pri Kobaridu.

(Majhna nesreča.) V sredo 27. t. m. sta trčila skupaj dva kolesarja za mostom med Mlinskim in Kobaridom. Pri tej priliki opozarjamo, da naj se vsak varuje in naj vozi na desno! — K sreči ni bilo veliko škode, eden se je malo odrsal. Kolesi sta seveda poškodovani obe.

Čezsoča.

Letos beremo v naši »Goriški Straži« o samih povodnjah, neurjih in viharjih po celem svetu. Pri zadnjem neurju je tudi naša občina imela občutno škodo. Dne 29. okt. so se zbirali celi dan hudi oblaki in v noči med 29. in 30. oktobrom je imelo neurje svoj višek. Bila je grozna noč, vihar, blisk in grom je divjal nad dve uri. Vsi ljudje so bili v strahu, kaj bo. In res: prišla je nesreča. Hud vihar, ki je tako zelo divjal, je odkril mnogim posestnikom hiše in reveži so bil ob najhujših nalivih brez strehe. V tisti noči je napravil vihar več tisoč lir škode. Res velika nesreča za našo vas in za naša stanovanja, od katerih smo itak že tvrdkam, ki so nam jih upostavile, zelo veliko dolžni. — To neurje ni prizaneslo tudi mostu v Logu Čezsoškem, kajti dne 29. oktobra popoldne ga je grmeča Soča odnesla. Pa tudi čezsoški most je v veliki nevarnosti. Most je sicer nov, toda v zelo slabem stanju. Pa saj ni čudno, saj dan za dnem drdrazo tovarni avti polni drv čezenj. Treba bi bilo zaenkrat napraviti konec temu, kajti sama občina v svojo porabo bi lahko ta most rabila desetletja in desetletja, toda avti napolnjeni z lesom nam ga bodo popolnoma pokvarili, da se bo res nekoč porušil in občnarji bomo plačali novi most. Čudimo se tudi, zakaj avti ne upoštevajo table, ki pravi, da tovarni avti, težji od 40 q, ne smejo čez most. Pozivamo zatorej pristojno oblastvo, da pazi na to, da ne bodo ti napisani na mostu brez potrebe. Opisali bi tudi naše občinske poti, ki jih imamo, o tem pa prihodnjic.

»Kaj to pomeni?« je mislil Ivan Ivanovič. »Jaz nisem videl nikdar orožja pri Ivanu Nikiforoviču. Kaj in kdo je on? Za streljanje ne strelja, a orožje ima? Čemu mu je? A ti slavna stvarca! Jaz sem že davno hotel dobiti to. Jaz močno želim imeti to orožje. Jaz bi se rad zabaval z orožjem. Jej, baba, baba!« je zakričal Ivan Ivanovič migajoč s prstom.

Starka je prišla k plotu.

»Kaj takega imaš, ti babura?«

»Saj vidite — orožje.«

»Kako orožje?«

»Kdo ve, kako! Če bi bilo moje, tedaj bi znabiti znala iz česa je izdelano; no ono je gosposko.«

Ivan Ivanovič je vstal in začel opazovati orožje od vseh strani in je pozabil dati odgovor starki, zato, ker ga je skupaj na vrstico obesila, da se prezračiti. »No, lahko se

Planina pri Vipavi.

Izjavljamo, da g. Ivan Štrancar iz Planine št. 11 ni pisal dopisa, ki je bil priobčen v »Gor. Straži« z dne 13. oktobra št. 62. Uredništvo.

Pisma rojakov.**Riva Trigosa pri Genovi.**

Iz Rive Trigose blizu Genove nam piše naš zvesti prijatelj »Goriške Straže« Podgornik Leopold v imenu slovenskih rudarjev kaj žalostne novice. 30. preteklega meseca zvečer je tam eksplodirala zaočala mina in zahtevala dve človeški žrtvi. To sta Rudolf Humar iz Bat in Ipavec Franc iz Senice pri Levpi. Še pred par dnevi sta poslala po »Goriški Straži« pozdrave vsem domačim, zdaj sta pa že pod tujo rušo. Slovenski minerji izrekajo staršem, bratom in sestram ponešrečencev prirčno sožalje, mrtvi ma tovarišema pa želijo večni mir.

Omenjena nesreča je pa zahtevala še več žrtev. Težko je ranjen tudi Bavdaž Avgust iz Levpe, lahko pa Mergon Jakob iz Britofa pri Divači.

Pozdrave vsem domačim in še posebej dragi »Goriški Straži« pošiljajo iz občine Čepovan: Podgornik Leopold, Skok Ivan, Šuligoj Rudolf, Šuligoj Franc, Šuligoj Ciril, Mrak Anton, občina Tribuša, Novinc Štefan, občina Avče, Kolenc Ivan, Pertot Ivan iz Levpe, Jug Peter, Strgar Vincenc, Skrt Štefan, Skrt Peter, Šauli Leopold, Baudaž Peter, Kumar Peter, Okroglič Fr., Šulig Albert in Humar Rudolf, Muravec iz Lokovca in Štrukelj Feliks, Lom. — Težek je borni kruhek daleč proč od domačije, težek in s trpljenjem in solzami orošen.

Idra (Brescia).

Tam pri Brešiji je precej naših rojakov, posebno s Tolminskega pri delu v predorih.

Pa nam pišejo ti prijatelji, ki so morali za zaslužkom daleč z doma: »Tu se nas je zbralo dosti Slovencev. Časa imamo nekaj prostega, od doma ne dobivamo dosti pisem, drugega pa nimamo kaj brati. Zato nam napravite to veselje in pošljite ljubljeno »Stražo« na naslov...« Kako so zvesti in verni svoji grudi ti naši delavci! —

Tistim, ki menijo še iti h gradnji predorov tja doli, preberemo v premislek tole pismo:

»Tukaj v daljni Brešiji nas je več Slovencev iz Loma. Večkrat nas kdo po pismu vpraša, če se tu dobi delo. Sporočamo, da delo se dobi tukaj in bodo še pisali po delavce. Toda ne svetujemo, da bi hodili sem, ker zdaj bo še mraz pritisnil. Vode je toliko, da pridemo vsi premočeni od dela v predoru. Upamo pa, da bomo tudi mi kmalu prišli v domače kraje. Pozdrav vsem fantom in dekletom!« S. L.

misli, da je železno,« je nadaljevala starka.

»Gm! železno. Kako, da železno?« je mrmral Ivan Ivanovič. »Ali ga ima že dolgo?«

»Morda, že davno.«

»Krasna stvarca!« je nadaljeval Ivan Ivanovič.

»Jaz si bom izprosil. Kaj bo on delal z njim? Ali pa bom zamenjal za karkoli. Ali je gospod doma, babura?«

»Doma.«

»Ali leži?«

»Leži.«

»No, prav, jaz pridem k njemu.« Ivan Ivanovič se je oblekel, je vzel v roke grčasto pasjo paličo, kajti v Mirgorodu je več psov kakar ljudi in konj.

Čeprav je bilo dvorišče Ivana Nikiforoviča tik dvorišča Ivana Ivanoviča in je človek lahko prelezal z enega na drugo čez plot, je ven-

Taka so pisma naših ljudi, ki jim domača gruda ne more dati dovolj kruha. Kako zvesti so ostali ti ljudje v daljnih krajih svoji rojstni zemlji. Naj bi to zavest ohranili v vseh trpljenjih, da si z njo lajšajo svoje težko delo, to jim želi njih prijateljica »Goriška Straža« in jih zvesto pozdravlja!

Pozdravi fantov-vojakov.**Iz Civitavecchie.**

Slovenski fantje - vojaki, ki služimo pri devetnajstem polku poljske artiljerije iz Firenze in ki se sedaj nahajamo v Civitavecchii, pošiljamo pozdrave staršem in sestram, bratom in vsem slovenskim fantom in dekletom, posebno pa letniku 1907, da bi nas prišel kaj kmalu obiskat, pomagal menažeriji in konjičke »štriglat«. — Koritnik Jakob, Dolenjvas pri Senožečah; Lenasi Franc, Šmihel; Vilhar Andrej, Studeno; Grželj Jože, Postojna; Krelbelj Ivan, Ostrožno Brdo; Miklavc Lipe, Dane; Podgornik Alojzij, Malovše; Leban Jožef, Ozeljan; Pavlin Andrej, Ajševica; Furlani Anton, Prvačina; Zorž Ivan, Dornberg; Uršič Alojzij, Ga-

brije; Korenjak Franc, Kozana; Lošček Alojzij, Kopriva; Uršič Ignac, Idsko ob Soči; Skrt Marko, Bizjak, Beguš Jožef, Nemški Rut.

Nemški zgodnji krompir

je prispel v skladišče Zadrugne zveze. Kdor se je naročil nanj, naj ga čim prej dvigne, sicer naročila ne bomo mogli upoštevati. Oddaljeni naročniki, ki želijo, da se jim pošlje krompir po železnici, morajo prej nakazati denar.

Za nenaročnike je na razpolago 50 q krompirja. Zato naj se požuri, kdor ga hoče imeti.

Zadrugna zveza v Gorici
Corso Verdi 37

»Goriška Straža«
v vsako hišo!

Zahvala.

Podpisani se najtopleje zahvaljujejo vsem, ki so sočustvovali z njimi v težkih dneh o priliki izgube njihovega ljubljene, nepozabnega sina ozir. brata

Bogoljuba - Josipa Savelli-ja

dijaka 4 teč. kr. trg. šole v Gorici.

Posebno pa čutijo dolžnost, da izrazijo prirčno zahvalo preč. g. o. prijorju usm. bratov v zdravilišču S. Justa za požrtvovalno tolažbo v zadnjih urah pokojnikovih, vsem preč. gg. duhovnikom iz Gorice, Šempasa, Črnič, Oseka, Kronberga za spremstvo, g. ravnatelju kr. tr. šole v Gorici, drju. Viertalerju in preč. g. drju. Mirku Brumatu za prekrasna nagrobna govora profesorskemu zboru in dijakom kr. trg šole za spremstvo in krasen venec, vsem drugim darovalcem prelepih vencev in šopkov, šolskim vodstvom iz Šempasa, Oseka in Ozeljana za spremstvo, pevskim zborom iz Šempasa, Ozeljana in drugim gg. pevcem za ginljive nagrobnice, vsem gg. mladenkam iz Šempasa za spremstvo v belimi šopki, še posebej pa fantom šempaskega pevskega zbora, ki so poskrbeli, da je bil pogreb manifestacija ljubezni do pokojnika.

Sploh vsem mnogobrojnim prijateljem in znancem iz Šempasa, Gorice in okoliških vasi, ki so z udeležitvijo pri pogrebu ali drugače dokazali, da sočustvujejo z nami, najlepša zahvala. Bog jim povrni z drugimi dobrotami.

Šempas, 29. 10. 1926.

Žalujoča družina Savelli.

Zahvala.

Podpisane izrekajo tem potom najiskrenejšo zahvalo vsem sorodnikom prijateljem in znancem, ki so na katerikoli način dali izraza svojemu sočustvanju ob nenadomestljivi izgubi soproga, sina in brata

Albin-a Kofola,

trgovca in gostilničarja v Čepovanu.

Predvsem se zahvaljujejo gospodom zdravnikom goriškega sanatorija »S. Giusto« za požrtvovalno skrb, g. Mariu Grusovinu, uradniku na goriškem municipiju za njegovo ljubeznjivo naklonjenost, družini skarjevcev za požrtvovalno pomoč v bridkih urah, prečastiti duhovščini, zlasti g. župniku Semiču za ganljiv nagrobni govor, pevskega zbora za žalostinke, kakor tudi vsem darovalcem cvetja in vencev.

Čepovan, 28. oktobra 1926.

Ema Kofol, vdova. Lucija, mati. Štefanija in Jožefa por. Paglavc, sestri

dar šel Ivan Ivanovič po ulici. Iz te ulice je bilo treba prehoditi trg, kateri je bil tako ozek, da se dva voznika z enim konjem nista mogla ogniti, če sta se srečala, in sta morala v takem položaju toliko časa ostati, dokler ju niso prijemši za zadnja kolesa potegnili vsakega na svojo stran nazaj na ulico; pešec se je oprijemal za cvetlice in na ovi-jalke, ki so rastle na obeh straneh plota. Na ta trg je bil obrnjen z ene strani skedenj Ivana Ivanoviča, z druge strani hramec, vrata in go-lobnjak Ivana Nikiforoviča. Ivan Ivanovič je prišel k vratom, zagromel s kljuko. Odznatraj se je dvignilo pasje lajanje. No, raznodlaka pasja čreda se je hitro vrnila nazaj mahajoč z repom, ko je videla, da je prišla znana oseba. Ivan Ivanovič je prehodil dvorišče, na katerem so se bleščali indijski golobje, ki jih je Ivan Nikiforovič lastno-

ročno pital, kosi buč in melonov, tam zelenje, tam zlomljeno kolo, ali obroč sodčkov, tam se je valjala majhna deklica v zamazani srajci. Prava slika, kakoršno ljubijo slikarji!

Senca razvešenega perila je pokrivala skoraj vse dvorišče in ga je navdajala z nekim hladom. Babura ga je sprejela s poklonom in zavezala in ostala na mestu. Pred hišo je bil lep postavljen hodnik z obstrešjem na dveh hrastovih stebrih, nepričakovana obramba pred solncem, ki se v tem času v Malorusiji noče umikati in obliva pešca od nog do glave z vročim potom. Iz tega se more razvideti, kako močna je bila tista želja Ivana Ivanoviča priskrbeti si ono neobhodno stvarco, ker se je odločil iti z doma v takem času, ko je imel navado samo zvečer hoditi na sprehod.

(Dalje).

Za gospodarja in gospodinjjo.

Nov način za brušenje kos in srpov. Položi koso ali srp pol ure, preden orodje rabiš, v vodo, kateri si primešal par kapljic (na 10 litrov $\frac{1}{20}$ litra) žveplene kisline ali hudičevega olja. Ako potegneš potem z navadnim peščencem enkrat čez orodje, imaš fino, vseskozi enako ostrino. Ako leži orodje dalj časa v vodi, nič ne dé, samo dobro in pazljivo ga je treba obrisati.

Kako očistiš krtače za obleko? S krtačo, ki ni čista, obleko bolj za mažeš kot očistiš. Krtačo očistiš, če držiš z eno roko kos belega papirja čez rob mize, z drugo pa primeš krtačo in jo drgneš po s papirjem pokritem robu. Papir moraš tolikokrat premeniti, da ga krtača več ne umaže. Če drgneš krtačo po šmirgelu = papirju, jo hitreje očistiš, pa se krtača pri tem pokvari. Krtače, ki so masne od las, očistiš, če ščetine pomočiš v jajčni rumenjaki, ki ga odstraniš še le, ko se posuši. Krtačo nato operi v vroči vodi in posuši na zraku. Mokro krtačo deni sušiti vedno s ščetinami navzdol, da žica ne zarjavi.

Lep za pisma. Najboljši lep za pisma je beljak, ki se ne odlepi niti v vodeni sopari.

Lep za kovine in steklo. Steklo prilepiš na železo, baker itd. s sledečo zmesjo: 4 dele trde smole in 1 del voska deni v posodo in raztopi na žerjavici, primešaj en del drobno zmlete opeke. Zmes in predmete, ki jih hočeš zlepiti, prej malo ogrej.

Da les ne razpoka. Da les, ki se rabi za kolesa, ročice i. dr. ne razpoka ali se ne skrivi, ga namakaj kakih 8 dni v slani vodi. Tak les prenese solnčno vročino in tudi vlažnost.

Mah za rastline namesto prsti. V loncu napolnjenem z mahom rastejo rastline enako kakor v prsti; dobro je, če mah večkrat potlačiš.

Kako preženeš miši? Hišne miši preženemo, če natresemo zelo drobno narezanih grenkih mandljev, po mešanih s sladkorjem in moko, po onih mestih, kamor prihajajo miši. Ne pozabi sladkorja, ker je edina slaščica, kateri se miš ne more odreči.

Da se mleko prehitro ne skisa, je treba snage in pa hlada. Hlev in mlečna shramba bodita do skrajnosti snažna; istotako posoda; vime naj se pa pred molžnjo umije. Od vsake krave namolženo mleko se mora takoj nesti iz hleva, takoj precediti in takoj postaviti v mrzlo vodo. Shlajeno mleko je treba shranjevati v hladni shrambi, če mogoče v pločevinastih posodah in postavljati v korito, skozi katero teče mrzla voda.

Kako preženeš mravlje iz stanovanja? Zmešaj v plitvi posodi nekaj medu z lugom ter postavi to posodo tja, kjer se zadržujejo mravljinčji. V kratkem bodo izginili.

Muhe v sobi. V plošnatih posodah ali krožnikih razpostavimo po sobi lovorjevega olja. Muhe njegovega duha ne prenesejo ter izginejo. Še boljše je razredčena Formalinova raztoplina. Razredči se $\frac{1}{3}$ formalina v $\frac{2}{3}$ vode.

Barvaste nogavice obdržijo svojo barvo, ostanejo mehke in svetle, če jih peremo na sledeči način: Deni jih v zelo vročo vodo in pusti jih, da se namakajo deset minut, ne da jih drgneš. Če so zelo umazane, prideni še eno žlico salmijaka, potem jih ožmi in daj zopet v vročo vodo; to ponovi še dvakrat in nogavice bodo zelo lepo oprane.

Kako se okna trdo zapro. Okvirji oken se namažejo na mestih, kjer se okno zapira, z limom, potem se pa položijo na to dva centimetra široki in precej debeli odrezki vate in se okna zapro s tem, da se tolče nalahno s kladivom, dokler se okenski zapahi ne zapro. Čez nekaj ur se vata dobro drži in se odreže,

kolikor jo moli čez. Na ta način se okna trdo zapro in — stvar je poceni.

Kako čistimo železne peči? Kupi v lekarni za 10 vinarjev svinčene črnine in jo zmešaj s terpentinom. Z mešanico namaži peč ter s krtačo zlikaj. Železo dobi pri tem lep sijaj. To čistilo ima še prednost, da se ne praši.

Književnost in umetnost.

Pesmi za mladino.

1. Ciril Pregelj, 30 troglasnih mladinskih zborov.

Glasbeni učitelj Ciril Pregelj je izdal že lansko leto imenovano zbirko, ki vsebuje kar 27 narodnih pesmic, ki grede največ k srcu starim in mladim. V lepem številu so zastopane zlasti koroške narodne, kakor: Kje so tiste stezice, Jaz mam pa knjča belega, Gor čez jezzero in druge. Dobrodošle bodo pesmi predvsem ženskim in otroškim zborom; pripomniti moramo, da je treba za 3-glasni ženski zbor pesmi više intonirati, da pridejo glasovi do polne veljave.

2. Ciril Pregelj, Nageljčki I. in II. del. — Isti skladatelj je ravnokar podaril naši mladini lepo duhteče Nageljčke, katerih prvi del obsega eno in dvoglasne pesmi, drugi del pa samo dvo- in troglasne.

Vsebina I. dela: 18 enoglasnih pesmi, katere je zložil po večini C. Pregelj sam; besedila so vzeta iz del naših najboljših mladinskih pesnikov. Tem enoglasnim pesmim sledi 46 dvoglasnih pesmi, ki so vsebinsko urejene po štirih letnih časih (Jesen, zima, pomlad, poletje).

Ogromna večina tudi teh pesmi je narodnih.

Vsebina II. dela. Največ pesmi (46) je prirejenih za dvoglasni zbor po istem načelu kot I. del. Na koncu je pridejanih še 12 troglasnih, večinoma narodnih pesmic.

Vse tri Pregljeve zbirke pesmic prav toplo priporočamo zlasti našim mladim ženskim zborom in našemu naraščaju.

Zbirke so na prodaj v Katoliški knjigarni v Gorici.

Darovi.

Za Alojzijevišče: N. N. 50 L. — Pristrčna hvala!

Za Slovensko sirotišče: Ob 25-letnici veleč. g. vikarja Filipa Abrama v Pliskovici nabrali 50 L; veleč. g. župnik F. Črnigoj 120 L; na Saksidu nabral g. Ciril Lisjak 1 hl vina. Vsem darovalcem prav srčna hvala!

ZAHVALA

gosp. Avgustu Ravniku — Zavarovalnice L' Union v Gorici, Via Barzellini št. 2, za pravilno izplačilo mojega pogorelega poslopja.

Marija vd. Perše, Ajba.

GRAMOFONI prenosni
od 175-230, 330-540, 600-1000 lir.

Nove gramafone s kovčki z veliko izberoplošč (Valencia, Manette, Seminola, Valentine) v knjigarni **WOKULAT** Gorica, Corso V. E. 7 (vogal ul. Barzellini)

Mlekarne! — Zaradi povečanja obrata se proda po ugodni ceni posnemalnik za 300 litrov. — Naslov pri upravi »Straže«.

Javna prostovoljna dražba posestva na Planini pri Vipavi. V nedeljo dne 21. nov. se proda posestvo obstoječe iz njiv, travnikov, gozdov in hiše z gospodarskimi poslopji. Vsa potrebna pojasnila in kupni pogoji se dobijo pri Ivanu Štrancarju, Planina 11.

NAŠA VINA, dobra, po nizkih cenah, tudi v manjših količinah; marsalo, vermut, grenčice, žganje, vinski jesih itd. prodaja trgovina v ulici Ascoli št. 31 (na vogalu trga Korenj, de Amicis).

Vsem ljubiteljem zimskega cvetja naznanjam, da so mi dospele iz Holandije čebulice raznobarnih hijacint, polnih in enostavnih, tulipanov, frezij, cesarskih kron (Frittilaria imperialis), narcizov ter gomolji »škrnicelnov« (Calla aethiopica). Čebulice prodajam po najnižjih cenah ter jih razpošiljam tudi po pošti. »Vinoagraria« (Just Ušaj) — Gorica, Piazza Vittoria 4.

Kdor želi kupiti posestvo v Jugoslaviji, naj se obrne na splošno znano in največjo posredovalno pisarno v Sloveniji »Posest«, Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 24. Tvrdba izdaja svoj list, v katerem oglašuje veliko število najraznovrstnejših posestev. Naročnina letno Din. 20, polletno Din. 10. Na željo pošljemo 1 številko brezplačno na ogled.

Katoliška knjigarna - Gorica

ulica Carducci 2 (Montova hiša)

Za šolsko leto 1926 - 27

ima Katoliška knjigarna ogromno zbirko vseh postavno predpisanih tipov šolskih zvezkov in vseh za šolo spadajočih predmetov. Velika zaloga risarskih potrebščin, Fabriano papirja raznih vrst, risarskega orodja, tušev vseh barv in druge risalne predmete. — Velika izbira slovenskih in italijanskih leposlovnih knjig. — **Cene v istini brez konkurence.** — Pravkar je izšel tudi

Vedež 1927

katerega ima Kat. knjigarna v izključni razprodaji za Goriško. Cena kakor lani: Lir 4 za izvod.

== Trgovcem običajni popust. ==

Velika manufakturna trgovina

Andrej Mavrič

GORICA - Via Carducci 3

Največja izbira moškega in ženskega sukna za obleke, hlačevine, žameta, ž. firja, perkala, prtenine, perila, brisač, zaves, posteljnih pregrinj, odej volnenih in bombažastih, volne in žime za žimnice ter vsakovrstno perje.

Velika izbira izgotovljenih oblek za moške in dečke.

Lastna krojačnica za ženske in moške.

Sprejema vsako naročilo, ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Velika izbira kožuhovin.

Na drobno!

Na debelo!

Pozor na domačo tvrdko!

Pozor na domačo tvrdko!

Lloyd Sabauda.

Prihodnje vožnje:

v Severno Ameriko:

»Conte Biancamano« 10. 12. 1926.

»Conte Rosso« 19. 11. 1926.

Iz Genove v Njujork v 9. dneh;

v Južno Ameriko:

»Conte Verde« 7. 1. 1927.

»Principessa Maria« 17. 12. 1926.

Iz Genove v Buenos Ayres v 13½ dneh.

v Avstralijo:

»Re d' Italia« 10. 12. 1926.

Informacije daje in sprejema prednaročila na vozne listke zastopnik

F. Rosch, Gorica,
Via Contavalle št. 4**TROPINE**

kupiše

žganje - slivovec

prodaja

na drobno in debelo Distilleria Goriziana, Viale XX Settembre 23 v Gorici.

ZOBOZDRAVNIŠKI ATELJE

ROBERT BERKA

Gorica, sedaj Corso Verdi 36.

Lastnik se je specializiral na Dunaju, bil več let asistent zobozdravnika dr. ja Pikla. Laboratorij odprt je leta 1918. Sprejema od 9. do 12. in od 2. 6., ob nedeljah in praznikih od 9. do 12.

Röntgenologični zavod

za zdravljenje in diagnostiko

primarija Dr. A. DE FIORIv GORICI, CORSO VITT. EM. III. ST. 14
SPREJEMA OD 9 - 12 IN 2 - 4

Zdravnik za zobe in usta

Dr. LOJZ KRAIGHER

sprejema vse dni v tednu v Gorici, na Travniku št. 20 ob sobotah in nedeljah pa tudi v Ajdovščini št. 146 nasproti Ljudskemu vrtu.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon številka 50

Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica

Centrala LJUBLJANA

Rezerve

Din. 50.000.000

Din. 10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič
Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst. — Agencije: Logatec.**Vloge na knjižice** po 4%.**Vloge v tekočem računu** lir ali dinarjev, (najugodnejše obrestne mere).**Nakup valut, čekov, deviz in obligacij** vojne odškodnine (bonov) po najugodnejših cenah.**Nakazila** v tu- in inozemstvo.**Borzni** in ostali bančni posli.

Telefon št. 16

Ustanovljena l. 1889

Poštni ček. 10.533

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

(GRADSKA ŠTEDIONICA)

Stanje vložnega denarja nad 200 milijonov dinarjev

LJUBLJANA
PREŠERNOVA ULICA

Stanje vložnega denarja nad 800 milijonov kron

sprejema vloge na hranilne knjižnice kakor tudi na tekoči račun, in sicer proti najugodnejšemu obrestovanju. Hranilnica plačuje zlasti za vloge proti dogovorjeni odpovedi v tekočem računu najvišje mogoče obresti.

Jamstvo za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kot kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilniškega premoženja še mesto Ljubljana z vsem premoženjem ter davčno močjo. Uprav radi tega nalagajo pri njej sodišča denar nedoletnih, župnijski uradi cerkveni in občine občinski denar.

Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ v naši hranilnici, ker je tu popolnoma VAREN.

Hranilnica daje posojila po nizki obrestni meri na posestva in menice.

Teod. Hribar (nasl.) - Gorica

CORSO VERDI 32 - - (hiša Centr. Posoj.)

Velika zloga češkega platna iz znane tovarne Regenchert & Raymanna, veskerstno blago za poročence kakor tudi velika izbira moškega in ženskega suknja.

Blago solidno!**Cene zmerno!****UDINE - Via Savorgnana 5 - UDINE****Po znižanih cenah**
(AL RIBASSO)

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

Ker se je lira znatno dvignila, zato smo tudi mi znatno znižali cene vsem izdelkom. Ta prodaja se je začela s prvim dnevom tega meseca in svetujemo našim cenj. odjemalcem, da se poslužijo te izredne prilike.

Navajamo cene nekaterih predmetov:

Žepni robci	L. -55	Močne ženske nogavice	L. 3.50	Težke moške volnene maje	L. 10.—
Žepni robci beli z robom	„ 1.10	Flanelasti izdelki	„ 3.90	Pleten „Combineus“	„ 10.—
Moške barvane nogavice	„ 1.50	Gobaste brisače izdelane	„ 4.—	Žamet za lovce	„ 10.—
Laneni prtiči	„ 1.40	Težje brisače „Crepe“	„ 4.25	Moške težke maje	„ 12.50
Brisače „Reclam“	„ 1.75	Ženske svilene nogavice	„ 4.80	Grško platno 240 cm.	„ 13.50
Prtiči obrobljeni	„ 1.80	Obposteljne preproge „Reclam“	„ 4.90	Snežnobelo platno 240 cm.	„ 13.90
Moške nogavice „Fantasia“	„ 1.90	Angleško jajčasto blago	„ 4.90	Volnene jopiče	„ 19.50
Ženske prozorne nogavice	„ 2.30	Blago dvojno tkano 100 cm.	„ 4.90	Volnene maje za kolesarje	„ 19.50
Cvirnate plenice	„ 2.20	Angleški batist 90 cm.	„ 5.90	„Doublefaces“ za moške suknje	„ 22.—
Fustanjasti izdelki	„ 2.60	Pletene jopiče	„ 6.—	Žamet za ženske suknje	„ 25.—
Ženske nogavice z dvojnim šivom	„ 2.60	Svilene naramnice	„ 6.50	Posteljne preproge trikot barv.	„ 29.90
Brisače gobaste	„ 2.60	Beljeno platno 150 cm.	„ 6.90	Rjuhe z robom „Ajour“	„ 32.50
Madapolan „Extra“	„ 2.60	Družinsko platno 120 cm	„ 6.90	za 1 osebo	„ 35.—
Zimske moške nogavice	„ 2.60	Platno „Madonna candida“ 150 cm	„ 7.90	Garnitura za 6 oseb	„ 45.—
Cvirnate brisače za posodo	„ 2.95	Lanenoplatno 80 cm.	„ 7.90	„ „ „ „ „Tipe extra“	„ 59.—
Ženske vezene podsuknjice	L. 3.50	Platno iz prediva 120 cm	„ 8.90	Volnene plahte „Berde jacquard“	„ 50.—
Domače platno 80 cm.	„ 3.50	„ „ 150 cm	„ 11.90	Žimnice (14 kg. žime)	„ 50.—

CENE STALNE

Na debelo in na drobno

VIDEM - Via Savorgnana - VIDEM

Naročila se izvršujejo tudi potom dopisovanja.

Postrežba v slovenskem in nemškem jeziku.